

FAKTABLAD

Bruxelles, den 29. april 2014

EU's restriktive foranstaltninger

Sanktioner er ét af EU's redskaber til at fremme målene for den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik (FUSP): fred, demokrati og overholdelse af retsstatsprincippet, menneskerettighederne og folkeretten. De er altid et led i en omfattende politisk tilgang, der omfatter politisk dialog og supplerende tiltag.

EU's sanktioner er ikke en straf, men udformet for at udvirke en ændring i en politik eller aktivitet, der gennemføres af mållandet, -enhederne eller -personerne. Foranstaltningerne er derfor altid rettet mod de pågældende politikker eller aktiviteter, de midler, hvormed de gennemføres, og dem, der er ansvarlige for dem. Samtidig gør EU sit yderste for at minimere de negative følger for civilbefolkningen eller for lovlige aktiviteter.

EU gennemfører alle sanktioner, der pålægges af FN. Derudover kan EU skærpe FN's sanktioner ved at anvende strengere og supplerende foranstaltninger. Endelig kan EU, såfremt det skønnes nødvendigt, beslutte at pålægge autonome sanktioner.

Vedtagelse og ikrafttræden

Rådet pålægger EU's restriktive foranstaltninger ved en rådsafgørelse på FUSP-området vedtaget med enstemmighed. Selvom denne afgørelse omfatter alle pålagte foranstaltninger, kan der være behov for supplerende lovgivning for at give sanktionerne fuld retsvirkning.

Visse sanktioner, såsom våbenembargoer og rejseforbud, gennemføres direkte af medlemsstaterne. Sådanne foranstaltninger kræver kun en afgørelse vedtaget af Rådet. Denne afgørelse er direkte bindende for EU's medlemsstater.

Økonomiske foranstaltninger, f.eks. indefrysning af aktiver og eksportforbud, henhører under Unionens kompetence og kræver derfor særskilt gennemførelseslovgivning i form af en rådsforordning, der er direkte bindende for EU's borgere og virksomheder. Denne forordning, der vedtages på grundlag af et fælles forslag fra EU's højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik og Kommissionen, indeholder de nærmere enkeltheder om det nøjagtige anvendelsesområde for de foranstaltninger, Rådet har vedtaget, og deres gennemførelse. Forordningen træder som regel i kraft dagen efter offentliggørelsen i Den Europæiske Unions Tidende.

P R E S S E

Hyppige foranstaltninger

- **Våbenembargo**

En våbenembargo omfatter normalt salg, levering og transport af de varer, der er opført på EU's fælles liste over militært udstyr (se den seneste [fælles liste over militært udstyr](#)). Teknisk og finansiell bistand i tilknytning hertil er normalt også omfattet af forbuddet.

Derudover kan der udstedes forbud mod eksport af udstyr, der anvendes til intern undertrykkelse, f.eks. politiudstyr, der ikke er omfattet af EU's fælles liste over militært udstyr. Nogle eksempler: køretøjer udstyret med vandkanoner, køretøjer til transport af fængslede, pigtråd og hjelme og skjolde til brug under optøjer.

Rådet kan også forbyde eksport af produkter med dobbelt anvendelse til mållande, f.eks. produkter, der kan anvendes til både civile og militære formål, som angivet på EU's liste over produkter med dobbelt anvendelse (jf. [bilag I til forordning \(EF\) nr. 428/2009](#)).

- **Indefrysning af aktiver**

Indefrysning af aktiver vedrører pengemidler og økonomiske ressourcer, der ejes eller kontrolleres af målpersoner eller -enheder. Det betyder, at der ikke må gives adgang til pengemidler som kontanter, checks, bankindsud, aktier, ejerandele mv., og at de ikke må flyttes eller sælges. Heller ingen andre materielle eller immaterielle aktiver, herunder fast ejendom, kan sælges eller udlejes.

En indefrysning af aktiver omfatter også et forbud mod at stille ressourcer til rådighed for målpersonerne eller -enhederne. Det betyder, at EU's borgere og virksomheder ikke må foretage betalinger til dem eller levere dem varer eller andre aktiver. I praksis kan der ikke lovligt gennemføres forretningstransaktioner med de udpegede personer eller virksomheder.

I visse tilfælde kan de nationale kompetente myndigheder tillade fritagelser for indefrysningen af aktiver som led i særlige undtagelser, f.eks. for at dække basale behov (f.eks. fødevarer, husleje, medicin eller skatter) eller rimelige honorarer i forbindelse med juridisk bistand.

- **Visum- eller rejseforbud**

Personer, som er genstand for et rejseforbud, nægtes indrejse i EU ved de ydre grænser. Hvis der kræves visa for at rejse ind i EU, vil personer, der er genstand for sådanne indrejserestriktioner, ikke få dem tildelt.

EU's sanktioner forpligter aldrig en medlemsstat til at nægte sine egne statsborgere indrejse. Hvis en EU-borger er genstand for et rejseforbud, skal den pågældendes hjemland, med forbehold af bestemmelser i national lovgivning, lade personen rejse ind.

Derudover kan medlemsstaterne indrømme fritagelser for rejseforbud, hvis de er værtsland for en international mellemstatslig organisation, en FN-konference eller Organisationen for Sikkerhed og Samarbejde i Europa.

Hvor finder EU's sanktioner anvendelse?

I sagens natur er sanktioner udformet med det formål at afføde politiske virkninger i tredjelande. Ikke desto mindre finder EU's restriktive foranstaltninger kun anvendelse inden for EU's jurisdiktion, dvs.:

- på EU's område, herunder dets luftrum
- på EU-statsborgere, hvad enten de befinder sig i EU eller ej
- på virksomheder og organisationer, som er stiftet i henhold til en medlemsstats lovgivning, hvad enten de befinder sig i EU eller ej. Dette gælder også filialer af EU-virksomheder i tredjelande
- på enhver forretningsvirksomhed, der helt eller delvis foregår inden for Den Europæiske Union
- om bord på fly og skibe under en medlemsstats jurisdiktion.

EU vedtager ikke lovgivning, der har eksteritorial anvendelse, som krænker international ret. EU's kandidatlande opfordres systematisk til at tilslutte sig EU's restriktive foranstaltninger.

Retsmidler

Rådet underretter personer og enheder, der er mål for en indefrysning af aktiver eller et rejseforbud, om de foranstaltninger, der er truffet mod dem. Samtidig gør det dem opmærksom på de retsmidler, der står til deres rådighed: De kan anmode Rådet om at genoverveje sin afgørelse ved at fremsætte bemærkninger til opførelsen på listen. De kan også anfægte foranstaltningerne ved Den Europæiske Unions Ret.
